

CĂRȚILE ◦ ARVEN

CELESTIN CHERAN

Memoriile Domnului Roșu

MANUSCRIS CĂȘTIGĂTOR
AL CONCURSULUI DE DEBUT HERG BENET
EDIȚIA 2014

MEMORIILE DOMNULUI ROȘU

CĂRȚILE • ARVEN

© 2015 Celestin Cheran
© 2015 Herg Benet Publishers

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: ©2015 The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHERAN, CELESTIN
Memoriile domnului Roșu / Celestin Cheran. -
București : Herg Benet, 2015
ISBN 978-606-8530-98-7

821.135.1-32

Tipărit în România

CELESTIN CHERAN

Memoriile Domnului Roșu

Manuscris câștigător
al concursului de debut Herg Benet
ediția 2014

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2015

OMUL CU CHIP DE CEAȚĂ

Prima dată l-am văzut în troleu. Gândurile se năpustiseră toate asupra mea ca o hoardă de barbari. Simțeam în gură gust de cenușă. Voiam să le închid porțile. Mi-am scuturat tare capul și m-am întors. Atunci l-am văzut, oarecum. Stătea pe scaun, cu mâinile pe genunchi, pe rândul din spate. Mi-a trezit interesul faptul că nu părea să se miște deloc. Am căzut într-o meditație inutilă pentru câteva momente bune, iar mai apoi m-am uitat continuu la el. Pur și simplu nu-i vedeam chipul. Nu puteam să-i disting trăsăturile feței. Nu-i vedeam fața în sine. Am făcut ochii mari și i-am frecat puternic. Îl cercetam cu privirea fără niciun rezultat. Ce absurditate dulce-amăruie! A coborât. M-am luat după el. Puteam să-l urmăresc în liniște, fără să trezesc bănuieli, căci mergeam pe un bulevard mare. S-a oprit, și-a cumpărat un ziar și o cafea. S-a așezat pe o bancă, răsfoind stirile cu lentoare, sorbind pierdut din

cafea. Stăteam față-n-față. Mă holbam la el ca un tâmpit. M-am uitat la propriile mâini. Am rotit capul de jur împrejur. Vedeam totul foarte clar, doar imaginea lui mă tulbura. Chipul său învolburat mă făcea să mă simt la rândul meu nesigur. Mă gândeam cum să-l abordez. Ce anume să-i spun. Că mă intrigă chipul său atât de îndepărtat? Chipul său, ca o insulă scufundată în mare? Putea de altfel să mă privească și n-aș fi putut să-mi dau seama. Îmi venea să-l iau la palme și să-l trezesc la viață, la realitate, la suprafața lucrurilor, acolo unde existăm toți. Se ridică, aruncă ziarul la gunoi și se îndreptă spre o librărie. M-am luat imediat după el. A intrat. A cumpărat două cărți. A ieșit. Totuși, am remarcat că ceilalți se comportau obișnuit, nicio suspiciune din partea lor. Deci problema putea să fie la mine. Adică doar eu îl vedeam astfel. Trebuie să intru în discuție cu el. Să-i ascult cuvintele. Să-i simt prezența orișicum. Doar că, în tot timpul ăsta în care m-am gândit, am rămas pironit locului și l-am pierdut din vedere. Dispăruse. M-am întors acasă dezorientat, cu acel simț acut că mi-am pierdut busola într-o mulțime ca o smoală. Ceva neclar și irezistibil mocnea în mine. Nu sufeream

această incertitudine. Știam că trebuia să dau cumva de el și să încerc să-l abordez. Să-l scot din ceață. Să-l scot la lumină. Să iau măcar un șmirghel și să-i curăț fața. Cel mai mult mă frustra faptul că nu puteam să interpretez nimic. Încercam să-mi amintesc ceva, orice, și nu reușeam. Măcar să fi avut o cicatrice pe obraz, o pată Rorschach pe frunte, o gaură în nas, o aluniță deasupra buzei, o mâzgălitură în loc de gură, doar atât, și aș fi putut dormi în liniște. M-am zvârcolit în mine timp de două săptămâni. Aveam coșmaruri fără să visez nimic, nu îmi aminteam decât o lipsă ce mă amenința.

În rest, chestiuni de zi cu zi, dureri surde, pete de cafea pe fața de masă, tabieturi și tabuuri, toate conveneau într-un fel sau altul. M-am decis să merg la teatru, să mă mai destind, să mai uit. Din nefericire, piesa era despre un explorator pierdut în Oceanul Pacific care a ajuns conducător peste un trib. Era un du-te-vino de măști, dansuri și țipete. O bogăție de simboluri și o sărăcie de semnificații. Totuși, puteam recunoaște aici oameni prefăcându-se să aibă un chip. Am ieșit scârbit de la teatru și am luat mecanic metroul spre casă. Acolo am plonjat fără voia mea în ceață. Omul cu

chipul de ceață era în metrou. Stătea în picioare și probabil se uita la cei din metrou, se uita prin ei, se uita în gol. Dracu' știe, și poate nici el. Niciun mușchi pe fețele călătorilor. Toți erau orbi. Sau aveam eu o pată insesizabilă pe creier; un lapsus existențial. L-am văzut cum coboară grăbit. L-am văzut picioarele, spatele, mâinile, și în loc de cap o urmă de gumă de șters în aer. Fără voia mea, am țâșnit din metrou. Eram pe urmele sale. Îmi simțeam cum transpirația chipului lasă urme vagi în aer. Bruscuț, s-a întors spre mine, cred că s-a uitat țintă la mine, după care a rupt-o la fugă. Am rămas pe loc o clipă și m-am pus în mișcare. Mi-am pus în mișcare mușchii și dorința de a afla. Fugea bine de tot. În timp ce-l urmăream, simțeam senzații contradictorii năvălind în mine, luându-se la bătaie, cotropindu-mă de-a dreptul. Senzații de gheață pe șira spinării, ace în vârful degetelor și pulsul ca o cârtiță săpând adânc prin mine. O luase abil pe străduțe. Voia să-și piardă urma, să-și piardă chipul. Iar eu credeam că am să-l pierd dintr-un moment într-altul. Adevărul era că obosisem, dar adrenalina și curiozitatea m-au împins înainte. A cotit. Am luat și eu colțul. Stătea în fața mea

în întuneric. Umbra i se scurgea pe troturar ca o baltă de benzină. Chipul arăta ca un onix zgâriat. Respira greu, vizibil afectat de efortul depus. Nu mai avea unde să fugă. Nu se mai putea ascunde de mine. Doar chipul său se pierduse undeva în timp și spațiu. Chipul său ca o nebuloasă. Ce va avea să-mi declare? Năucit, i-am spus: *Nu te pot vedea*. Nimic. Am continuat: *De ce dracu' nu te pot vedea? Chiar vrei să mă vezi? Da. Atunci urmează-mă.*

Se pare că eram aproape de casa sa. Am urcat cu liftul. Îi simțeam respirația întretăiată ce venea dintr-un cap șters de un corector fantastic. M-a poftit la el în apartament. *Vrei un ceai? Da, desigur.* Camera era călduroasă. Afară începuse ploaia. Mă bucuram că nu eram acolo. Ceaiul se dovedise a fi o idee bună. Ne-am băut în tăcere ceaiurile, refăcându-ne puterile, întorcând pe toate fețele răspunsurile și întrebările. Am tăcut amândoi o bucată de timp și am mestecat această bucată de timp ca pe o pâine goală după o zi lungă de muncă. A dat drumul la muzică.

Un confort neașteptat se stabilise între noi. Dintr-odată, aș fi vrut să mă întind pe covorul moale și să mă culc. Aș fi vrut să-l

visez, și în vis să-i văd chipul. Să dialogăm doar din priviri, să ne facem cu ochiul. *Hai să mă vezi în oglindă.* Am acceptat fără niciun fel de reținere, deși eram îngrozit. Inima-mi devenise un trib din Amazon. Mâinile îmi tremurau. Încurcat, am pășit în baie. Culmea, îl vedeam perfect în oglindă. Purta mustață și cioc. Părul, un pic dat pe spate, făcea ușoare valuri. O aluniță sub sprânceana dreapta. Ochi mari și verzi. Pomeți puternici. Un sentiment de familiaritate mă cuprinse dintr-odată. Semăna cu mine, la o vârstă ceva mai înaintată. M-am albit la față. *Semeni cu mine.* A dat din cap. *Da, iar înainte și eu te vedeam ca-n ceață.* Am rămas amândoi tăcuți și absorbiți în fața oglinzii, uitându-ne unul la celălalt.

PE GAURA CHEII

Când treceai pe lângă apartamentul său, simțeai un miros amestecat de cafea, tabac și drojdie. În ultimul timp, locatarii clădirii îl văzuseră, poate, de 5, 6 ori. Toți îl știau ca pe un inginer bun, un om cu suflet mare, un bărbat foarte înalt, cu părul lung, în valuri, negru ca pana corbului, cu ochii de un verde metalic. Copiii erau fascinați și înspăimântați de el, în același timp. Îi băteau la ușă, iar apoi urcau în fugă scările la etajul următor, îi aruncau cu pietricele în geam, cu mingi de tenis înmuiate în vopsea, îi puneau pocnitori sub preș de Anul Nou, dar nu aveau curajul să rămână în fața ușii și să-l colinde. Odată omorâseră un șobolan și-l legaseră de coadă de mânerul ușii. În urma acestei isprave, câțiva dintrei ei se aleseseră cu o mamă de bătaie, dar asta nu-i deranjase prea mult. Ceea ce-i mira continuu era lipsa de reacție a acestui om, acestui domn inginer Herman, după cum stătea scris pe plăcuța de pe ușă. Era

străin, neamț, deși era, cică, brunet. Dar, cu siguranță, era posac. Părinții le tot spuneau să-l lase în pace, că e bătrân, bolnav și singur. Nu știau dacă e neapărat bolnav, dar rămăsese de vreo 20 de ani văduv. Soția sa Beatrice murise de cancer la 45 de ani, iar de atunci ieșise în societate tot mai rar. Nu avusese mulți prieteni, așa că doar câțiva vecini și colegi de lucru mai trecuseră pe la el în primii doi ani de la moartea soției, dar el îi întâmpina întotdeauna cu tăcere. Casa sa era un chip al tristeții. Cu timpul, nimeni nu mai găsisese vreo scuză să-l viziteze, și el a putut să se afunde în singurătate. Ieșise la pensie de vreo câțiva ani. Avea o nepoată, Adela, care se ocupa de cumpărături, aducându-i o dată la două săptămâni de mâncare, ziare, reviste, discuri de muzică. Tot ea se ocupa și de plata taxelor. Herman stătea toată ziua în casă și asculta încet muzică. Ceea ce nu știau însă locatarii era că el, deși renunțase la lume, nu renunțase întru totul la ei. Practica sa obișnuită era aceea de a-i spiona pe gaura cheii, pe care trebuia să o desfunde din când în când cu o andrea, din cauza inventivității copiilor. Dar copiii începuseră să cam plece pe la facultăți, în alte orașe, se mutaseră cu serviciul sau se

căsătoriseră, iar pe el nu-l mai deranja nimeni. Putea să-și exercite în liniște obiceiul obscur de a trage cu ochiul pe gaura cheii. Viața sa devenise un cinematograful monoton de umbre, lumini, praf, pantofi, genți, fuste și uneori chipuri. Căci nu reușea decât rareori să vadă fețele oamenilor, gaura cheii venindu-i undeva deasupra rotulei, iar el trebuia să se lase în genunchi și să-și aplece mult capul pentru a putea privi. Ușa sa avea vizieră, dar fusese colorată cu spray negru, iar gaura cheii îl făcea să se simtă mai în siguranță. Stătea nemișcat și se uita ore întregi pe gaura cheii, deși majoritatea locatarilor erau plecați la muncă, iar în clădirea imensă de 100 de apartamente nu se întâmpla absolut nimic, în afară de trecerea ireversibilă a timpului. Stătea pe brânci și mânca nuci, stafide, cozonac, fructe și iaurt. Bea neobosit câteva cești mari de ceai și cafea pe zi. Renunțase imediat după moartea soției la carne și, oarecum, la religie, căci nu se mai ruga deloc. În mod bizar, nu avea pisici, câini sau șoareci care să-i țină companie. Adela îi lăsa răbdătoare pungile cu nevoile sale minime la ușă. Uneori o poftea înăuntru și-i oferea o cană cu ceai, dar nu-i spunea decât un mulțumesc slab

pentru faptul că venise, deși știa că vine întotdeauna, sau se scuza în mod jalnic că nu o auzise data trecută. Cuvintele deveniseră pentru el niște pietre pe care le arunca de colo-colo, jucându-se șotron de unul singur și la întâmplare. Uneori, îi vorbea nepoatei în germană, deși ea nu înțelegea o boabă. Atunci vorbea cel mai mult uitându-se pierdut pe pereți sau pe venele groase de pe mâini. Bătrânul Herman suferea de vreo trei ani de insomnie, pe care o înșela făcând rebusuri, sudoku sau citind cărți, în special jurnale. Migrenele erau musafiri comuni. Pereții săi erau decorați cu pete de cafea, grăsime și citate din cărți. Își improvizase o cutie din carton și cearceafuri, cu o pătură și o pernă, pe care o instalase ca o mică insulă la ușa de la intrare. Holul era destul de strâmt și nu putea să se odihnească decât stând chircit. Poziția inconfortabilă îi adunase umerii și-i încovoiasse spatele, și arăta precum un vultur bătrân căutând tăcut resturi sau rosturi de ciugulit între zidurile solitudinii sale. Vederea nu-i slăbise, iar ochiul drept se mulase perfect pe gaura cheii, căpătase forma ei și-l proiecta plictisitor în îngusta, fragmentara lume de afară. Înainte, pe coridor copiii fugeau, țipau

sau se jucau, dar acum acțiunea se rezuma la niște mâini butonând pe mobil, frânturi de conversații, plase pline de cumpărături, un pas grăbit, o ușă descuiată, un sunet de tocuri pe scări, o masă frugală pentru ochi. Dar, totuși, uneori, oamenii mai pierdeau câte ceva. Le cădea o batistă din buzunar, o agrafă din păr, o brățară de la mână, un ac de siguranță de la pantaloni, o bancnotă sau o monedă din portmoneu. Acestea erau rarele sale ocazii în care își puna în mișcare toți nervii, toate oasele și celulele, toată carnea și gândirea ca să iasă afară. Aștepta momentul perfect și ieșea repede pe hol, pescuind înspăimântat micile comori pe care le ținea în colecția din raftul de sus din sufragerie. Nimeni nu-l prinsese în act vreodată. Însă această escapadă îl costa scump: vărsa, îl durea capul și stomacul și avea o senzație de greutate aproape toată ziua. Noroc că nu trecea des prin asta, căci adulții erau foarte atenți cu lucrurile lor.

Copiii obișnuiau să piardă sau să uite lucruri mai des. Iar în colecția sa erau o sumedenie de jucării, mai mult sau mai puțin stricate. Herman ținea mult la un joc mic din lemn, cu bile colorate, la o păpușă din porțelan și la un soldat din fontă. Îi plăceau

și bijuteriile, dar cu jucăriile se mai putea amuza, pe când pe bijuterii nu putea decât să le admire.

Într-o zi, însă, lucrurile luaseră o altfel de întorsătură. Era zece seara, iar bătrânul Herman se afla la post, pe podea, cu o cană mare, aburindă, de cafea, uitându-se pe gaura cheii. În ultimii 5 ani începuse să chelească în vârful capului, își uitase pe față o barbă mare și neîngrijită, hainele de pe el deveniseră un muzeu în paragină, dar cel puțin nu avea încă probleme cu dantura. O femeie în rochie roșie, cu pălărie cu boruri mari, pantofi negri cu tocuri înalte și o poșetă neagră, din piele, trecu pe culoar, se opri și scoase un pachet de țigări, moment în care îi căzu pe jos o cheie mică. Mocheta amortiză sunetul, iar femeia își aprinse o țigară și urcă domol scările. Herman surprinse, desigur, momentul, iar în el se activaseră imediat niște reacții fizice ciudate. Ochii îi clipeau des, fruntea i se umplu de broboane, simți niște înțepături în ficat și îl dureau surd încheieturile. Știa ce trebuie să facă. Deschise ușor ușa și țâșni dintr-odată, luând de pe jos cheia și rostogolindu-se în casă. Era fericit, vomitând, totodată. Nu mai găsisese în toți anii aceștia vreo cheie. Se uită îndelung la

ea, cercetând-o migălos; avea zgâriat pe una dintre fețe un număr, părea 71. O sărută și o adăugă la colecția din sufragerie. Deși se simți rău din cauza ieșirii, în noaptea aceea îi trecu subit insomnia, iar trupul său mare se abandonează somnului. De dimineață, își făcu niște ochiuri, o cafea la ibric și inspectă din nou cheia. Se întrebă de la ce o fi, ce ar fi putut să deschidă cu ea. Curiozitatea se transformă curând în obsesie și îl teroriză două săptămâni la rând. Cu toate acestea, dormea adânc. Îi era frică să iasă din casă fără să știe exact ce ar trebui să facă. De 20 de ani se tot jucase de-a v-ați ascunselea, și nimeni nu-l găsisese, deși toată lumea știuse fără vreun dubiu unde era. Iar acum se vedea forțat să iasă afară și să se joace periculos de-a baba oarba. Nu-i surâdea deloc ideea, știind că avea să se resimtă fizic și, mai ales, că avea să-l cuprindă un sentiment de pierdere. Ce avea să se întâmple dacă va coborâ scările de la etajul 4, căci liftul nici nu intra în discuție, și ce avea să-l aștepte afară? Voia să dea uitării această poveste, așa că deschise ușa și azvârli cheia pe hol. Seara i se făcu frică să nu o găsească altcineva, și intră din nou în posesia cheii. Își făcu un program ca în fiecare zi, de preferat noaptea, când nu e

nimeni, să iasă și să rămână pe hol 2, 5, 10 minute, cât va răbda. Timp de o săptămână, se ținu de acest program draconic și reuși să-și învingă spaima, vomitând în pungă, iar greața pe care o simțea de obicei se diminuează, devenind o durere suportabilă de cap. Bătrânul Herman se reinventă. Făcu niște retușuri și la aspectul fizic, se tunse mai scurt, se rase, dar se văzu nevoit să îmbrace aceleași haine ponosite. Între timp își dădu-se seama și unde s-ar putea potrivi această cheie mică: la una din cutiile poștale de la panoul de jos.

Îmbracă un costum albastru cenușiu și ieși din casă. Capul i se prinse instant în sârmă ghimpată și simți cum îl ia amețeala de la primele trepte coborâte, respirând din ce în ce mai greu. Se agăță cu unghiile și dinții de pereți, rostogolindu-se de pe un perete pe celălalt, împiedicându-se la fiecare etaj. Ajuns jos, trecu pe lângă panoul cu cutii poștale și ieși afară, învărtindu-se haotic printre bănci. Se relaxă pe bordura din față câteva momente și intră apoi în scară. Căută impacientat cutia cu numărul 71 și o găsi. O deschise, pe jos căzură o grămadă de pliante cu reclame, facturi și un plic albastru. Îl ridică și fugi afară. Înăuntru era o

scrisoare, pe care o citi:

Știi că suntem doar noi, iar în curând vei fi doar tu. Am fost singuri împreună și ne-a fost de ajuns.

Dar acum eu sunt bolnavă și tu știi asta. Nu are rost să mai speri. Trebuie să accepți boala, realitatea, sfârșitul.

Este singurul adevăr care mai poate fi spus între noi.

Îmi pare rău că nu am avut un copil, dar nu contează, am fost fericită doar cu tine.

Trebuie să vinzi casa și să te muți altundeva, oriunde, numai să pleci.

Cu timpul, cineva te va primi în viața sa, iar tu vei fi din nou tu.

Te văd deseori în vis, din spate, cum mergi pe un culoar lung, luminat, cu arcuri, iar eu rămân înapoși, privind-te printr-o gaură de cheie.

Acoșeră aceasta gaură de cheie și mergi cât mai departe.

*A ta, doar a ta,
Beatrice*

Scrisoarea îi dădu foc creierului, și el începu să plângă ca să stingă acest incendiu de emoții și sentimente contradictorii.

Rămăsese închis în casă atâția ani, pândind oamenii pe coridor, îmbătrânind, murind. Oh, Beatrice...

A doua zi, veni Adela, iar el îi ceru să-l ajute să se mute altundeva. Peste două luni, trăia în altă parte a orașului, într-un nou apartament curat și spațios. Seara ieșea să se plimbe prin parc, vorbea cu vecinii și își găsisese tot felul de preocupări mărunte. Devenise interesat de nasturi, pe care-i lega cu ațe, șnururi și elastice de la un perete la altul. Nasturii îi ocupau din ce în ce mai mult timp, iar această nouă pasiune îl pierdea prin labirinturile ei ducându-l primejdios spre ușa de la intrare, unde gaura cheii îl aștepta cu micul și săracul ei cinematograf.

Astfel, bătrânul Herman fusese văzut tot mai rar, dar pândind tot mai des. Stătea în noua sa cutie construită la intrare, cu o ceașcă de cafea pe podea, și cu ochiul încolăcit pe gaura cheii.

Adela eșuase din nou, căci deși trucul cu crisoarea și cheia îl tot scosese pe Herman din casă și-l mutase dintr-un loc într-altul de 20 de ani, amintirile fostei soții alunecară pe nesimțite sub preșul de la intrare, iar el redeveni aceeași iscoadă unde praful își făcea cuibul.

CUPRINS

Omul cu chip de ceață	5
Pe gaura cheii	11
Magnetism	21
Un salt din zgârie-nori	29
O noapte la Grădina Zoologică	38
Imaginarium	44
Hoțul de vise	55
Johnny Fantomă	71
Un înger de băiat	79
Memoriile Domnului Roșu	87
O fotografie din Rai	98
Omulevolutează	102
45 °C	106
Jucătorii de snooker	111
Mușuroiul de furnici	116
Un cap plin de șerpi	121
Neica Nimeni	129
Alb-negru și pe mut	134
Într-un punct mort	140
Scările rulante	146

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: mai 2015. Apărut: 2015.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

„Cu o savuroasă atenție pentru detalii și cu un ochi bine format pentru toate derapajele sufletești, Celestin Cheran ne prinde într-o lume a absurdului apropiat, cald, straniu și uneori obsesiv. Lumea din *Memoriile Domnului Roșu* ar putea fi chiar povestea ta, dacă într-o zi vei face acel pas mic care desparte realitatea de vis și dorința de teamă. Fantasticul plin de substanță din povestiri vorbește de fapt despre tot ceea ce este omul, atunci când își lasă privirea să treacă dincolo de masca prescrisă de societate. O atmosferă captivantă și o galerie de personaje greu de uitat fac din acest volum o experiență completă.“

CRISTINA NEMEROVSKI

„Povestirile lui Celestin Cheran sunt scurte, dar cuprinzătoare – păstrează în ele toată logica, mecanica și întregul arsenal al fantasticului și al absurdului. Personajele sale trăiesc între lumi la fel de firesc cum trăim noi într-a noastră, iar lumile sale infuzează una într-alta, fantasticul alienând realul, realul alterând fantasticul. Pentru iubitorii de fantastic, volumul de debut al lui Celestin Cheran poate fi o mare bucurie.

Un debut aproape ireproșabil.“

FRAVIUS ARDELEAN/A.R. DELEANU

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-8530-98-7

9 786068 530987 >

hergbenet.ro/cartile-arven